

ES PI GROS

LLORET DE V.A.

ANY DE LLUC			
1984		MARG	
		1	2 3 4
5 6	7	8	9 10 11
12 13 14	15	16 17 18	
19 20 21	22	23 24 25	
26 27 28	29	30 31	

si jo fos batle...

UN DESENFENAT

... obligaria als funcionaris a ser més eficients.

... llevaria els impostos.

... tendria en compte els drets dels funcionaris de l'Ajuntament.

... mataria totes les cadeneres del poble.

... als lletreros de Sa Comuna els escriuria en català.

... me faria del G.O.B.

... posaria una bústia ("buzón") per si cap veïnat del poble volgués fer cap queixa.

... em compraria un cotxe nou.

... cada tres mesos faria un miting.

... arreglaria les "Escoles Velles". ... posaria aigua a la peixateria.

... m'agradaria ser el batle de Palma.

... aniria a tots els sopars de matances que es fessin al poble.

... aclararia l'assumpte dels fèmeters.

... tornaria posar el dret de cuixa.

... obligaria als carros a dur llumet.

... Posaria un quiosc a l'Ajuntament per vendre "Es Pi Gros".

... hauria anat a les Diades Culturals de La Caixa.

... faria agranar la plaça cada setmana.

**es.
pi
gros**

Els articles publicats en aquesta revista expressen únicament l'opinió dels seus autors.

CONSELL DE DIRECCIÓ:
Sebastià Amengual
Margarida Gelabert
Pau Jaume
Felip Jaume

COL.LABORADORS:
Llorenç Coll
Mateu Fiol
Agustí Puigserver
Joan Pau Picornell
Felip Munar
Andreu Ramis

FOTOGRAFIA:
Mateu Fiol
Jaume Coll

DISSENY:
Guillem Fiol

IMPRIMEIX:
"Apòstol y civilizador"
PETRA.

Dipòsit Legal: PM 623/79

NOTICIARI LOCAL

DIADES CULTURALS "LA CAIXA"

Com ja ve essent habitual, tambéenguany "La Caixa" organitzà les seves Diades Culturals.

El programa era variat i atractiu, però desgraciadament l'assistència de públic, sense ser escassa, no fou tot lo numerosa que seria de desitjar.

Des d'aquí volem donar l'enhorabona a "La Caixa" per la seva labor en pro de la cultura.

DIADA DE L'ESPLAI

El passat 26 de febrer els al·lots de Lloret participaren a la Diada de l'Esplai que tengué lloc a Lluç.

La Diada havia estat organitzada pels Grups d'Esplai de Mallorca, federació en la qual s'integrarà pròximament el grup de Lloret.

SEMBRADA D'ARBRES

Com tots ja haureu pogut veure, el nostre Ajuntament ha sembrat una sèrie d'arbres a Sa Riba.

Segurament quan hagin crescut

ajudaran a millorar la vista d'aquella zona tan significativa del nostre poble.

FESTA DE DISFRESSES

Organitzat pel Grup d'Esplai amb la col·laboració de la Comissió de Cultura, el passat dia 3 de març es va celebrar el ja tradicional ball de disfresses.

Fou amenitzat pel grups de músics de Lloret que, com sempre, ens feren passar un moment agradable. A més a més hi haqué una sèrie de jocs i concursos.

PRESENTACIÓ DEL LLIBRE "¿QUÉ ES EL REUMA?"

En un acte organitzat per la Comissió de Cultura de l'ajuntament i que se celebrà al Bar Es Pou, el doctor don Miquel Llaorés-Jaume va fer la presentació del seu llibre titulat "¿Qué es el reuma?"

Aquest acte tengué lloc el passat 10 de març i fou molt concorregut. Foren més de 200 els lloretans que varem poder comptar.

EXCURSIÓ AL PUIG TOMIR

El passat 19 de març, la Candidatura Independent Lloritana va organitzar una excursió al puig Tomir que, segons ens han informat, va ésser un èxit, tant d'assistència com per les activitats realitzades.

Per al proper 1 de maig tenen programada una altra excursió al

esports

TORNEIG DE FUTBET

El passat 18 de febrer va començar el Segon Torneig Local de Futbet, organitzat per la Comissió d'Esports de l'Ajuntament, al qual es varen inscriure un total de 8 equips.

En el moment actual es duen jugats 5 partits i els equips Titines i Tiburons pareix que són els que estan més en forma; els altres, Sporting, Benjamins, Tomeu Boy's i Quintos 84, els segueixen d'aprop; i tancant la classificació estan el Pla de Mallorca i els Promeses,

TRAVERSA FUTBET

Una de les novetats del torneig d'enguany és que cada setmana, a partir del dijous, es troben a disposició del públic unes traveses amb els partits de la jornada.

El preu és de 100 P i es poden

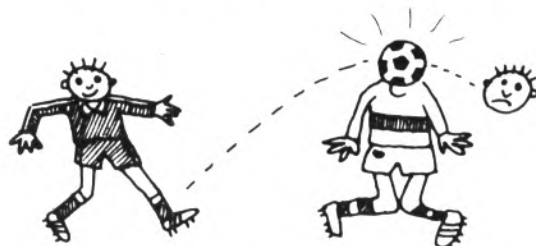
Castell d'Alaró.

COL.LOCACIÓ DE JARDINERES

L'Ajuntament té en projecte la col.locació d'unes jardineres a la plaça de l'Església, envoltant la cisterna.

En principi la idea no ens pareix massa bona, ja que pot resultar un autèntic "pegat".

Esperem que no sigui així.

omplir a S'ESQUEIX. El 75% de la recaudació es destina als acertants i el 25% restant a la financiació del torneig.

U.E. LLORET

El canvi d'entrenador i el fitxatge de nous jugadors ha donat uns nous aires a l'equip, ja que els darrers partits es compten per victòries.

En l'actualitat el Lloret ocupa un dels darrers llocs de la classificació, encara que s'espera que d'aquí a final de lliga es millorà la posició.

PENYA CICLISTA "JOSEP NICOLAU"

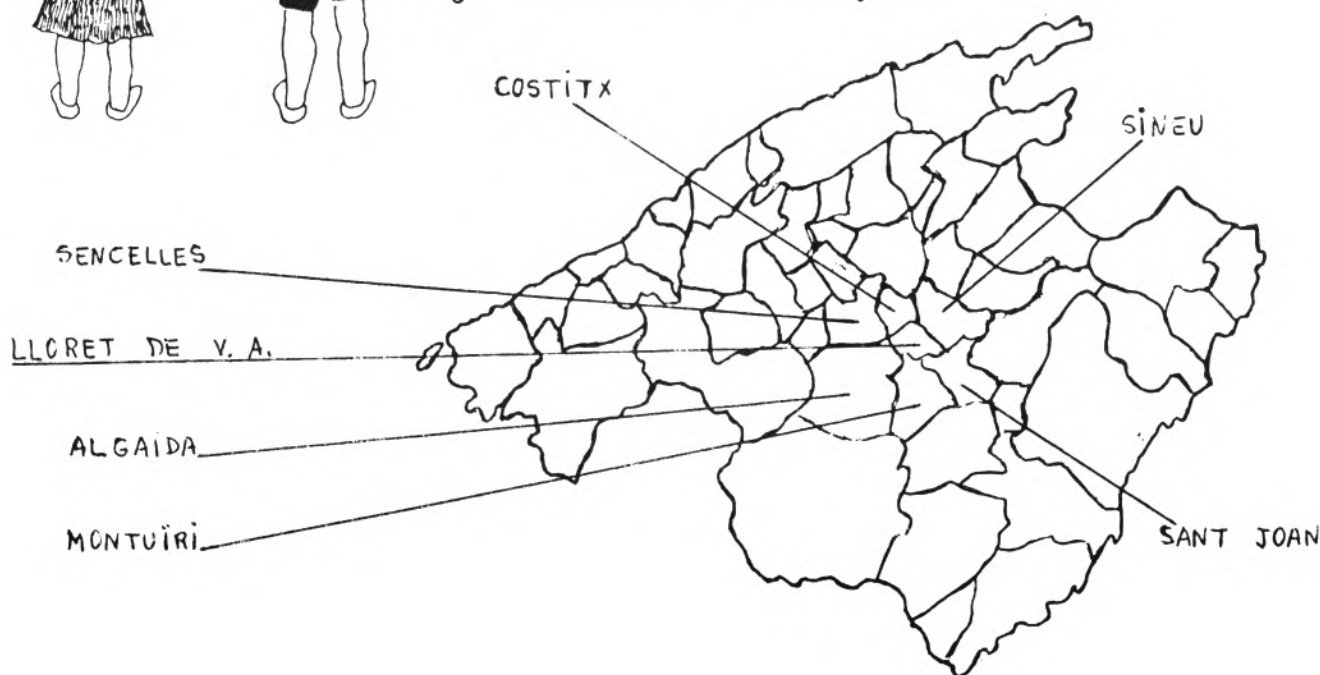
Pareix ésser que això de les bicicletes va ben de veres. Ens han informat que la Comissió d'Esports disposa ja d'uns estatuts i que s'estan fent gestions per a la formació d'una junta directiva.

ES NOSTRE POBLE

QUATRE NOTES.

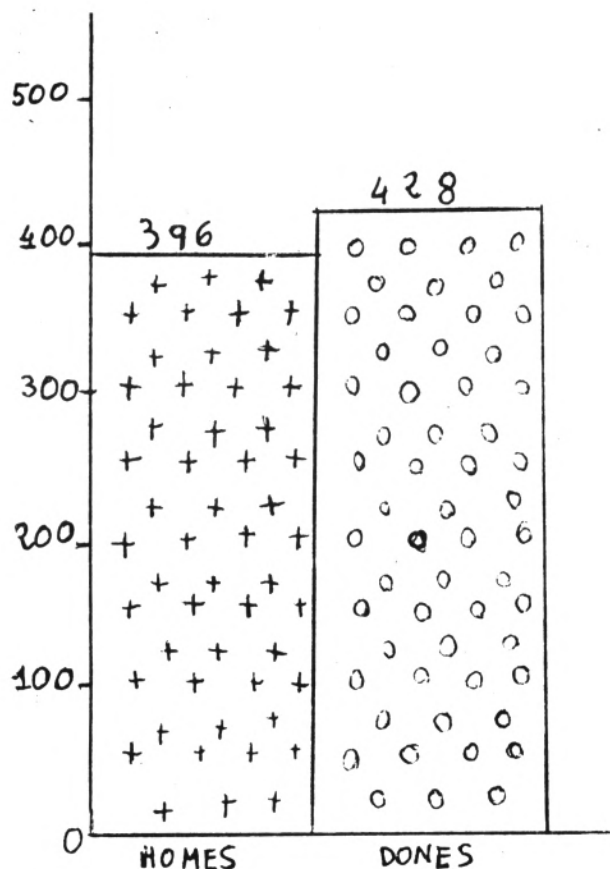
Lloret de Vista Alegre és un poble situat en el centre de Mallorca, a la comarca del Pla, envoltat per aquests municipis: Costitx, Sencelles, Algaida, Montuïri, Sant Joan i Sineu.

El nostre poble ha tingut tres noms: primerament se va dir Manresa perquè el nucli de població se va formar a l'alqueria d'aquest nom. Després, a causa de la devoció a la titular de l'església, la Verge de Loretó, se va fer popular el nom de Lloritó. A l'any 1.925, quan el poble va ser reconegut com a vila independent, se va adoptar el nom de Lloret de Vista Alegre, encara que popularment la gent li diu encara Lloritó.

La seva extensió és de 1.739 hect., 2 a, 94 cent. equivalents a 2.449 quarterades mallorquines. Dins la seva demarcació hi ha una comuna de 166 quarterades poblades de pinar i garriga baixa.

SA POBLACIÓ.

En es nostre poble viuen actualment 824 persones: 396 són homes i 428 són dones.

Anys	Població
1.928	1.190
1.960	917
1.965	921
1.970	898
1.975	901
1.979	837
1.981	824

EVOLUCIÓ DE SA POBLACIÓ

La població d'un lloc pot augmentar o disminuir. Augmenta si neixen més persones que ses que moren o si en vénen d'altres d'un altre lloc i disminueix si en neixen més poques de ses que moren o si ses que hi ha emigren.

Fixau-vos com sa població des nostre poble va disminuint.

EL TERMINI PER ENTREGAR ARTICLES
PER AL PROPER NÚMERO DE LA REVISTA
FINALITZA EL 28 D'ABRIL.

No cal moure's... tot arriba a caure

Felip Munar i Munar

Els primers anys d'Ajuntament democràtic foren, sense cap dubte, un llançament de Lloret envers una nova manera social, cultural, política i econòmica de concebre tots els fets i manifestacions. Foren quatre anys dels quals sols la història, d'aquí molts d'anys, podrà donar-nos la seva gran importància.

Lloret va renéixer com si els morts ressucitassin: rebé una empenya formidable, es feren coses que ningú mai no hagués cregut amb unes condicions no massa favorables. Hi havia un capdavant competent a l'Ajuntament que entengué el treball com a ideologia i tots els grups s'hi integraren. No són alabances; és una realitat palpable, una il·lusió feta manualitat. Creia que Lloret no cauria, que arribaria a superar (amb aquell Ajuntament) moltes deficiències que havia sofert.

Les eleccions passades no marcaren la realitat. Es disfressaren amb un vel negre de tristesa i els guanyadors foren els perdors i els perdedors els guanyadors. Jo mai podré arribar a entendre de política, no, som tan sensat com un nadó que plora

quan vol plorar i riu quan ho vol fer, sense esperar que qualcú li doni l'ordre de fer-ho.

El grup que havia duit la fita de Lloret a lloc restà a segon terme i ja mai més s'ha tornat saber res d'ell, deixant -aí sí, comportant- que la voluntat del poble, que el treball i l'experiència de quatre anys romanguessin dins una bassa d'oli.

M'agradaria saber qui és qui a l'Ajuntament, quins pactes escorcollen la ment i els fets dels regidors, quins embulls es duen entre ells. O s'ha oblidat que la finalitat no justifica els medis?

Fins ara el grup majoritari de l'Ajuntament (Independents) dorm un profund somni, no ha fet sinó escoltar i obeir (a AP). Una mà miraculosa ho trempa per davall (AP) i ho arregla tot en un restaurant, amb un sopar, amb una rialla i una mirada feliç d'innocent davant els qui tenen el deure de servir i només desitgen el poder per ésser servits. Trista paradoxa de la política.

Un grup minoritari del Consistori (Unió Mallorquina) diu que l'Ajuntament es pren per la Casa de la Misericòrdia... Benaventu-

rats els misericordiosos perquè d'ells serà el regne de la tristesa i pena.

I els qui haurien de tallar tot aquest embalum callen i esperen, no es mouen; potser pensen que, tanmateix, tot arribarà a caure. I caurà; caurà amb una simfonia, en honor als homes que han tengut misericòrdia, a poc a poc, amb les notes perdent-se

per la profunditat, com quan la baixada del teló de la comèdia.

La vida comença cada matí

Joan Pau Picornell

Imagina que no hi ha possessions,
no sé si podràs;
que no hi hagi necessitat, cobdícia o fam,
sinó una germandat d'homes;
imagina't a tot el món
compartint tot el món.

Dirà

Diràs que som un somniador,
però no som l'únic;
esper que algun dia t'uniràs,
i el món serà teu.

John Lennon, "Imagine"

Són les sis del matí. Llevant-me la roba em prepar per colgar-me i reflexionar. Venc de la nit i la nit em diu que m'estic morint. I jo tampoc no entenc l'alegria que em fa el morir, que morir en aquesta vida és més fàcil que viure.

He aclucat els ulls i comença l'obligat repàs de la meua curta i ràpida història. Tota la meua ment plena de paraules buides, pre

gundes sense respostes, amics que vaig guanyar i amics que vaig perdre, amors impossibles i amors inacabats (no he fet res en la meua puta vida). Me vaig enfadant perquè, com em diu un amic, no he estat més que una retxa en l'aigua que ha passat però no ha deixat res i s'ha esborrat (no per orgull, sinó per haver fet alguna cosa pels altres, pel poble).

Queden moltes coses per fer, tenim tot el temps del món (dic "tenim" perquè crec que, en gran part, la joventut es pot sentir identificada) i no som capaços de moure un dit per res. ¿És que ja no existeix la il·lusió, l'esperança, les ganes d'estar units per alguna cosa, per petita que sigui?. És impossible que siguem la generació límit. ¿Serà que els bons temps s'han acabat?

A lo millor el problema és que mai no hem fet res, i hem anat sempre amb el cap baix (és que no tocam bolla). Jo sé que la solució està en les nostres mans, però si qualcú ens pogués ajudar li agrairia molt.

Jo com cada nit al colgar-me sols dic això:

DEMA, QUAN M'AIXEQUI, COMENÇARÉ A CAMINAR I A FER CAMÍ.

* * *

la nostra llengua de cada dia

Pau Jaume

Aquesta vegada hem cercat tres paraules el significat de les quals torna estar lligat més o manco amb el comportament de la persona, sense deixar de tenir relació amb altres elements incorporats dintre una ètnia.

Les paraules estudiades són les següents: alibori, càgola i malavejar.

A continuació desbrinarem els significats que la gent del carrer dóna als esmentats mots.

ALIBORI: Ho solen dir a una persona que no fa cas a ningú, quan passa quasi no saluda, viu com tota sola. També s'utilitza com a sinònim d'anerot.

CÀGOLA: (quègola). Ho solen dir a un nin petit que fa mestressades.

MALAVEJAR: Vol dir fer truí. També vol dir procurar.

Ara compararem aquests mots amb el que ens diu el "Diccionari Català-Valencià-Balear", redactat per Mn. Antoni Me Alcover i Francesc de B. Moll, el que altra vegada ens dona bona prova de l'extensa significació que pot tenir una sola paraula i, per

tant, de la riquesa de la nostra llengua.

ALIBORI

Aquest mot no figura en l'esmentat Diccionari, ni tampoc en el "Diccionari General de la Llengua Catalana", de Pompeu Fabra.

Segons don Francesc de B. Moll, aquesta paraula potser sigui provinent d'un nom propi que seria Libori.

A Menorca es coneix el personatge figurat "mestre Alibori" i a vegades es recorreix a fer-ne ús d'ell dins una frase per a millor donar-se a entendre, de la mateixa manera que a Mallorca empram el nom d'en "Palou a Sa Pobla".

En una determinada frase agafarà un significat o un altre. Si, per exemple, deim: Vaja quin alibori que hi ha amb aquest!, ve esser el mateix que dir: Vaja quin annerot que hi ha amb aquest!.

CÀGOLA

- 1- Al.lot petit i amb pretensions de gran (Mallorca, Menorca). Castellà: "mocosso", "arrapiezo".
- 2- Home petit i xerec, que fa poc servei (Mallorca, Eivissa). Castellà: "Mequetrefe".
- 3- Persona que val poc, però sempre es queixa dels altres i no està content mai (Mallorca). Castellà: "garrapata", "chiquilicuatro".
- 4- Dvella petita que no ha crescut com les altres de la mateixa edat (Menorca).

MALAVEJAR (verb intransitiu)

- 1- Intransitiu antic.
Estar malalt.

2- Intransitiu.

Bellugar-se, remoure coses, moure's d'un lloc a l'altre (Menorca). Castellà: "rebullirse", "trastear".

Ho diuen a un que es mou massa, per exemple, a un malalt que no està quiet dins el llit (Menorca)

"No malavegis tant"

La cançó popular de Lluçmajor diu:

"Vós sou pare de la nau
los vostres fills mercadegen
los arbres tant malavegen
que sa fruita és verda i cau"

3- Intransitiu.

Feinejar, treballotejar (Eivissa).

Castellà: "ajetrear".

4- Intransitiu o transitiu.

Esforçar-se, procurar (Mallorca).

Castellà: "procurar".

"Criada la vull criada
i criada la festeig
criada la malaveig
perquè criada m'agrada"

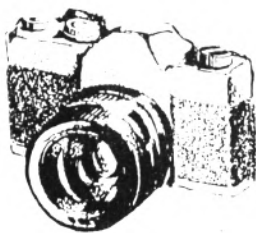
Una vegada més ens adonam que la veu del nostre poble té les seves veles esteses a tots els vents. I que el vaixell de la nostra llengua, llançat a la mar de la nostra vida pels nostres padrins, és de bon llenyam.

* Per un error en el muntatge, en el passat número de gener aquesta secció apareixia firmada per Pau Bibiloni quan el seu autor és Pau Jaume i Bibiloni.

humor

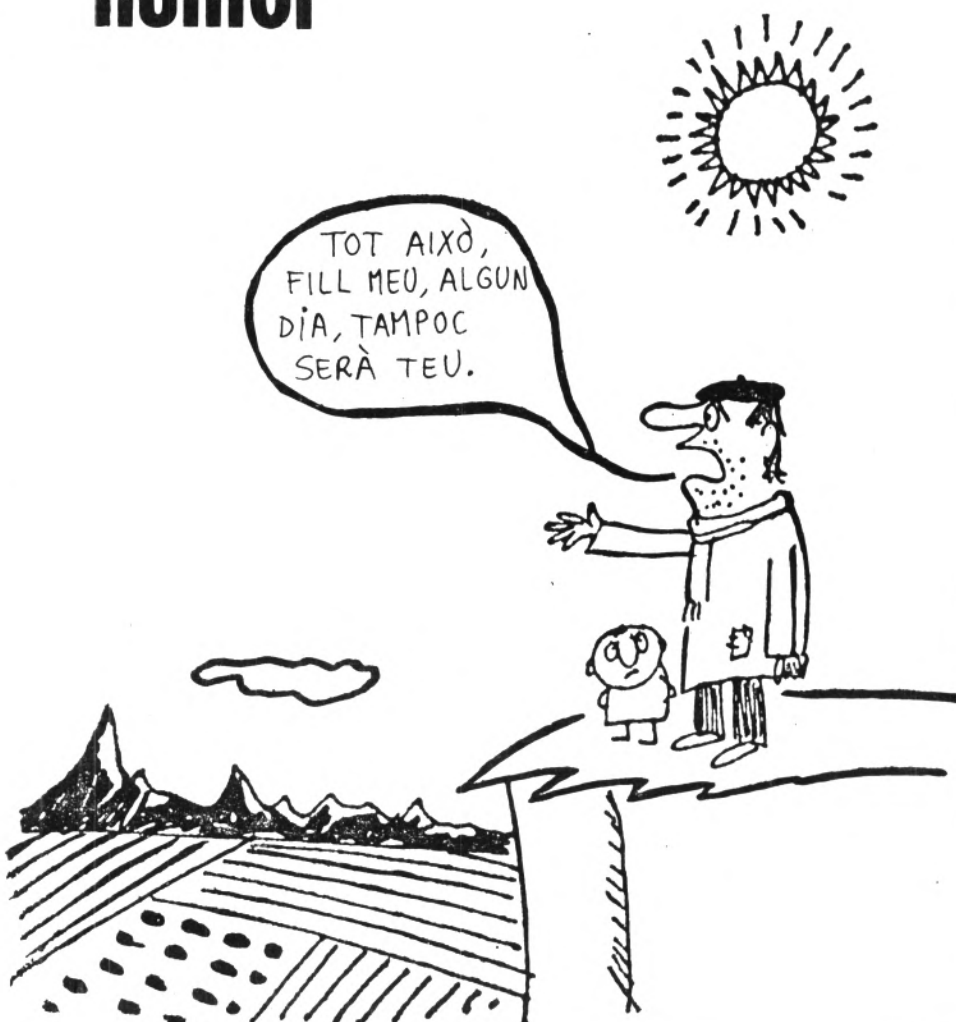
foto-cinema
set-art

TELÉFON 520384

C/ MAJOR N° 14

SINEU

D. Miquel Llabrés-Jaume

Agustí Puigserver

Amb motiu de la presentació del llibre "¿Qué es el reuma?" al nostre poble, hem cregut necessari acostar-nos un poc a la personalitat de don Miquel Llabrés-Jaume per donar a conèixer un poc de la seva vida i del seu sentir.

Hem estat un dematí al seu despatx (al carrer de Sant Miquel de Ciutat) veient la feina que realitza un dia normal i, encalçant-lo d'una sala a una altra, hem aconseguit fer-li unes preguntes.

Agustí Puigserver- Que tendríeu un momentet?

Miquel Llabrés- Sí, però ara no.

A.P.- I avui a quina hora heu pres el cafè amb llet?

M.Ll.- Encara no l'he pres, però m'he aixecat a les 6 del dematí. Devers les sis i mitja he vingut a la consulta, he preparat tot el que necessit per avui i he llegit la premsa.

A.P.- I què és el que prepareu?

M.Ll.- Bé, mir quins són els pacients que han de venir aquest dia i revís (a les seves fitxes) de quin peu coixegen. Llavors, preparar el material que hem d'utilitzar.

A.P.- A quina hora obriu el despatx?

M.Ll.- A les vuit del dematí.

A.P.- Deveu estar totsol a aquestes hores?

M.Ll.- No, hi ha molta gent. Desgraciadament, n'hi ha molta.

A.P.- Què vol dir amb això de desgraciadament?

M.Ll.- Home, idò mira, que la sort seria que no n'hi hagués tants, de malalts.

A.P.- Per què és que el reumatisme és una malaltia tan popular?

M.Ll.- Sí, això és cert. Pensem que just a Mallorca, de 450.000 persones, n'hi ha 200.000 que han patit o pateixen de reuma.

A.P.- Bé, ja se sap, això de tornar vells fa que...

M.Ll.- No, no, no, no. De vells i de joves. El reuma és un problema de la joventut, perquè si de jove un fes les coses com toca, llavors

de major estaria menys "gastat". Amb això no vull dir que no tengués aquests problemes, però serien molt més lleus.

A.P.- Bé, i què és el que se fa de jove que no s'hauria de fer?

M.Ll.- El primer de tot, baixar un poc el ritme de vida, viure més tranquils. Llavors, no s'hauria de menjar tant, s'hauria de fer regularment més exercici, emprar un poc manco el cotxe, no fer "estragos" els dissabtes i diumenges, seure un poc millor del que se seu. Avui enlloc de seure amb les anques, se seu amb l'esquena.

A.P.- Ara que parlam de seure. Com s'hauria de seure?

M.Ll.- Sempre hauríem de seure a cadires amb respatl·lera i procurar que el cos quedi com un quatre (). Sempre que se pugui l'esquena ha d'estar arrebetada i tenir el cos recte.

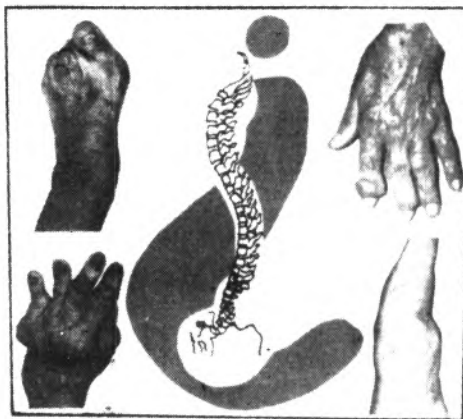
Això, s'hauria de tenir molt en compte a les escoles. El mestre hauria de vigilar la positura dels alumnes quan seuen i escriuen i els bancs haurien d'esser adequats per a les distintes edats. El que no pot esser és que un alumne de 15 anys sigui al mateix banc que quan en tenia 5.

Una altra cosa, les cadires no han d'esser de lo més còmodes. Convé que tinguin el seient i la respatl·lera durs i hem de procurar no posar-hi cap coixí.

A.P.- Bé, i la brusca de dedicar-vos a això del reuma com us va pe

gar?

M.Ll.- Quan vaig acabar la carrera de metge vaig venir a Llorito i vaig estar una temporada amb Don Bartomeu Perelló Alomar (per aquell temps metge-titular del poble), després em varen destinar a Son Espanyollet (un lloc on no m'hi vaig sentir de lo més bé). Llavors la mort del titular de Capdepera em va permetre anar allà, d'aquí cap a Capdepera d'aquí cap a Vilafranca. A les consultes, lo que més m'estirava eren els problemes reumàtics i vaig tenir la sort d'acertar un parell de cassos on el diagnòstic d'altres metges era bastant desesperançador. Per últim, vaig estar a Sant Jordi i ja vaig decidir-me a fer l'especialitat de Reumatologia.

A.P.- I ja per acabar, on anàreu a estudiar?

M.Ll.- La carrera la vaig fer a Càdis i llavors vaig estudiar a París.

Gràcies per tot i a seguir amb la tasca.

NOTÍCIA D'UN CARNAVAL

Andreu Ramis i Puiggròs

El carnaval ha mort; i no per ressucitar com, en altre temps, ressucitava cada any.

S'ha extingit el sentit que tenia, millor dit, es va extingir fa ja un grapat d'anys. Les festes dels "darrers dies" tenen una clara ascendència pagana, i molts dels ritus i dels mites que en aquests dies es recorden tenen les seves arrels dins la foscor dels temps. Alguns autors diuen que el seu origen es remunta a les festes Saturnals de l'època romana.

El Carnaval, però, des de l'Edat Mitjana, quan el Cristianisme assoleix l'hegemonia dins Occident, ha estat manipulat, instrumentalitzat i utilitzat com a punt de fuga de molts de sentiments que es reprimeixen dins la quotidianitat. El Carnaval apareixerà així carregat d'intencions socials i psicològiques, i passarà a esser molt més que no una simple manifestació lúdica.

El fet fonamental de poder emmascarar-se ha permès al ser humà, home o dona, canviar de caràcter durant uns dies o unes hores... a vegades, fins i tot, canviar de sexe.

Com bé diu J. Caro Baroja, "inversions de tota casta, introjeccions, projeccions i altres fets tèrbols, dels que ens parlen els psicòlegs i psicoanalistes, podrien il·lustrar-se probablement a la llum de les llicències carnavalesques".

El Cristianisme anà desdibuixant el caràcter simbòlic i màgic de les festes carnavalesques primitives, i convertí aquest període festiu en una fórmula per aconseguir l'equilibri social a base de fixar un determinat temps -"els darrers dies"-, d'aparent desequilibri, en el qual la societat es llança primer a un extrem i llavors a l'extrem contrari, malgrat que sembla que les abstinències i rigors quaresmals han estat sempre molt menys observats que els excessos carnavalescs.

És per aquest mateix motiu que deim que "aquest" carnaval ha mort. Ha mort perquè ja no té raó d'existir. Avui dia, és del tot absurd concebre el carnaval com a fenomen oposat a una cosa -la Quaresma- que, per a l'immensa majoria ha deixat de tenir sentit.

El carnaval dels nostres dies requereix una nova interpretació. Sa Rua, els concursos de disfresses, els infants que, el Dijous Llarder, van a l'escola tots "endiumenjats", són fets que no poden interpretar-se de la mateixa manera o, almenys, baix el mateix punt de vista que el carnaval que s'etilava pels pobles fins als primers anys de la postguerra.

El Carnaval que intentam descriure està marcat per la contraposició clara: el "pecat" dels "darrers dies" fa possible que es reforci i recrueixi la "penitència" durant la Quaresma.

Tot es fa pensant amb el que no es podria fer. Cal aprofitar i esbrevar-se. Cal preparar-se per assumir físicament i psicològicament un període de duresa i austeritat gairebé repressives.

Tot el que durant els "Darrers dies" havia estat festa, crits i bulla, carn, aousos i llicències impregnades de color, es convertiran, de sobte, amb el Dimecres de Cendra, en penitència, silenci, dejuni i abstinència i mortificació; tot baix les diverses tonalitats del negre.

N'és exemple clar aquesta cançó recollida en el nostre poble:

Joveneta bona i tendra
es jocs se són acabats,
es gusts que n'hem passats
s'hauran de convertir en cendra. 13

El Carnaval, més conegut aquí pels "darrers dies", s'iniciava per Sant Antoni (17

de gener) i es perllongava fins al darrer dia de carnaval, que coincideix sempre amb el dimarts anterior al Dimecres de Cendra.

Des de mitjan gener començaven a aparèixer les manifestacions carnavalesques que

anaven augmentant progressivament fins arribar a la catarsi dels "darrers dies", especialment pel Dijous Llarder i el darrer dimarts.

Al nostre poble, en els primers moments de la postguerra, les manifestacions carnavalesques que perduraren varen esser les "fresses" que gairebé han simbolitzat el sentit de tot el que implicava el carnaval. Evidentment que als anys de la postguerra era preceptiu que les "fresses" anassin acompanyades per algú destapat que es "responsabilitzava" dels actes de les "fresses". Estàvem en un estat d'"ordre".

Perdurà també el costum dels balls, vertadera vàlvula d'escapada, de la gran repressió, especialment psicològica, que exercien l'Església i els poders fàctics del règim.

Els balls s'originaven normalment entorn a les vetllades que es feien a diverses cases del poble cada dimarts, dijous i diumenges del període prequaresmal. A aquestes vetllades acudien les fadrines dels voltants, acompanyades sempre per les mares que anaven al "fil". Compareixien també tots els jovençans i bergantells de la roda

lia, especialment als pretendents d'alguna de les al.lotetes.

Un flabiol, unes castenyetes, uns ossos de canya i quatre motlles i dues llaunes bastaven per armar el sarau. L'amo de la casa començava el ball i ja hi som: "Ara va de cota!".

A més dels balls es feien també jocs com és ara "es cavall blanc", "la sabateta pas pas", "el tio paper", "la mort", etc. Algun de caire infantil i divertit, però també altres de caire clarament sexual. Si s'havia de pegar graponejada, havia de ser ara, durant la Quaresma hi havia set setmanes per arrepenir-se.

Als anys 40 pareix esser que ja s'havia perdut el costum d'ortigar-se, segurament condemnat per la moral que afavoreix sempre expressions més encubertes en comptes de la més sana espontaneïtat.

Aquest costum consistia en què els joves, amb un manat d'ortigues amb la mà, encalçaven les al.lotes, els alçaven els faldons i els envergaven una bona ortigada per les cuixes, com més amunt millor. Tot eren botes i xiscles.

A mesura que s'acostava la Quaresma augmentava també progressivament el ritme del sarau, i la bulla i els balls que es feien tres pics per setmana es multiplicaven fins arribar a la darrera setmana que llavors es feien cada vespre.

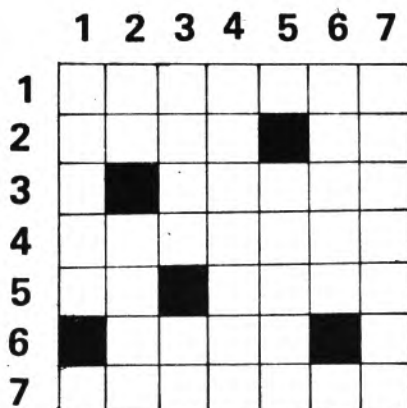
El Dijous Llarder i el darrer dia s'acabava la feina després de dinar i se sopava de jorn. Es consumia "bollit d'ossos" i "greixonera de peus de porc", menjars prohibits durant la Quaresma. Després d'un bon sopar començava el ball; el dijous durava fins que s'acabava el "carburo" del llum. Qui sap si algunes vegades continuava a les fosques? Era la victòria plena de Don Carnal sobre Dona Quaresma. El triomf de la carn.

El dimarts, acabava tot a mitja nit. Els pecadors del dimarts s'aixecaven penitents el dimecres.

Era un carnaval que, volguem o no, ha mort.

Visca el Carnaval!

MOTS ENCREUATS

P	V	S	I	S	C	A	L	A	U	N	I
T	L	S	O	N	S	A	R	D	I	N	A
N	O	A	E	C	S	P	O	R	T	I	I
E	V	N	D	F	N	A	D	E	L	L	R
Y	O	T	R	E	E	O	T	E	M	Q	A
N	U	A	I	L	N	P	C	A	D	E	M
U	V	P	E	A	R	A	R	S	O	T	A
P	A	O	D	N	E	R	T	R	A	R	T
G	S	N	E	I	A	S	E	E	P	C	N
I	O	Ç	R	T	T	V	I	S	S	T	A
U	E	A	X	X	I	S	V	I	S	A	S
P	C	I	A	V	L	L	E	S	N	O	C

HORITZONTALS. 1. De paràsits n'hi ha molts a Llorito, però aquest és un aràcnid. També te'n poden pegar qualcuna. 2. Flaïre que s'ensuma, per exemple, quan fan un pet. Con tracció i, si no ho saps, al revés és l'article determinat femení. 3. Consonant que viu a Lloret. Acció que faig quan rodeig a una persona amb els braços (malgrat sigui un castellanisme). 4. Espècie de boirina o polsina que entela l'aire i li lleva transparència. 5. Crit que els que els qui fan la "mili" solen estar farts de sentir. Al revés, nit en francès. 6. Al revés, poble de devers Capdepera. Culls una C, la trenques, i tindràs la que et falta. 7. Tu bet que duu la sang des del cor a la resta del cos.

VERTICALS. 1. Dona que fa porcades, de qualsevol tipus. Una de les vocals de la paraula ACANALADA. 2. Ja hi tornam esser, és la mateixa paraula que la segona del 2 horitzontal. Mira si ho és estranya que fins i tot està al revés. 3. Amb ell solem treure l'aigua de les cisternes. Consonant repetida dos pics, que amb una N enmig podria ser explosiva. 4. Home vestit de negre que en els partits de futbol la sol cagar sempre. 5. Consonant. Tant es pot fer als calius, com a un que vol rebre. 6. Inicials de la Revi val Amistation of Ruraly "Joves" United, associació per al renovament dels tradicionals llaços d'amistat, avui un poc oblidats, entre els joves lloretans i els joves del poble anglès Fatcow. Vocal que té el mal costum de tenir sempre una pilota al cap. 7. Assoleix, arriba, aconsegueix.

◀ CERCA EL NOM DE 10 EQUIPS DE FUTBOL QUE JUGUEN AMB LA U.E. LLORET. LLA-VORS AMB LES PARAULES SOBRANTS PODRÀS LLEGIR UNA VERITAT COM UNES CASES.

SOLUCIONS AL PASSATEMPS ANTERIOR

MOTS ENCREUATS

Sopa de lletres

1	V	E	R	E	M	A	P
2	I	S	S	A	N	T	A
3	T	O	C	C	A		
4	N	E	B	O	D	A	T
5	A	N	E	L	E	A	R
6	D	S	A	B	A	T	A
7	A	R	A	I	S	O	C
8	L	A	P	L	U	J	A

A	B	C	E	L	M	O	N	P	A	S	T
A	B	L	A	N	O	P	E	F	G	N	H
V	A	B	C	F	L	Q	T	R	S	E	N
X	N	G	H	J	J	M	N	O	R	R	S
Y	E	R	M	E	L						
Z	E	H	J	J	P	A	B	T	E	A	C
T	R	B	J	C	R	I	S	O	T	A	C
O	D	A	A	H	B	I	Q	A	E	B	Z
M	D	F	H	J	K	R	H	L	A	S	
N	E	G	J	H	L	O	N	N	I	A	S
P	R	O	C	K	M	S	H	I	U	N	I
S	K	P	E	T	U	S	A	Q	O	J	I

-T.V.E.-

Com atravessà l'Atlàntic en Geroni Brines?

A los tres días seguimos viaje para la Habana, alegrándonos de que pasaríamos la Noche Vieja en tierra, pero se presentó un obstáculo más grande. ¿Qué fue?, estábamos navegando con un día espléndido, el mar como una balsa de aceite, eran cosa de las 12 horas, frente a "Cama güey" (Cuba) cuando de repente el barco embarrancó, se hicieron las maniobras telegráficas pidiendo socorro y comunicando la situación y que nos encontrábamos por el momento sin peligro, pero resultó que el barco de salvamento se encontraba lejos y vino a llegar cuatro días después, cuando estaba azotando un gran vendaval del Norte, por lo cual pasamos momentos de angustia, porque, por momentos ya daban el barco por perdido, pero al fin y al cabo todo salió bien. El lado del barco algo estropeado que hasta el petróleo se estaba saliendo y los tanques de agua mezclándose con la salada del mar. Así proseguimos viaje hasta la Habana, remolcados por el barco de salvamento.

Al llegar a la Habana nos obligaron malamente, hasta esposados

por dos policías por cada repatriado, a saltar a tierra y fuimos conducidos al campamento de inmigración llamado Triscornia, en el que estuvimos concentrados durante unos 15 días vigilados por un guardia especial.

Pasados estos 15 días concentrados, obstinados por completo, que hasta huelga de hambre, algunos habían "alsado", nos trasladaron al transatlántico "Brasil" para la última etapa la cual nos esperaba el golpe final, proseguimos viaje, pero ya fue diferente que con el barco "Monte Ayala", allí si que íbamos como prisioneros hasta salir de las aguas jurisdiccionales, nos llevaban encerrados, hasta que llegamos a Gisho, de allí rumbo a Barcelona, donde íbamos a desembarcar, allí fuimos trasladados a un pequeño cuartel de policía, para al día siguiente ser trasladados a la Comisaría General donde empezaron los informes para nosotros, sabía que vendrían normales y saldría en libertad, el resultado fue un mes de cárcel en la Modelo de Barcelona, que gracias a mis buenas amistades me pasé solo diez días, pero el pelo ondulado que llevada se convirtió mi cabeza en un cuero de cochino ya descuartizado. No llevando sino diez días de cárcel me llega la orden de libertad.

(Continuará)

